Bessenyei Ferenc Művészeti Díj 2014. évi díjátadó ünnepsége

B. Élthes Eszter köszöntő beszéde

Tisztelt Közgyűlés, tisztelt Polgármester Úr, kedves Vendégek és Díjazottak!

Mindenekelőtt szeretnék köszönetet mondani a képviselőtestületnek, amiért elfogadta a Bessenyei-díj Bírálóbizottsága által tett javaslatot, miszerint a jövőben, ha az egyik kategóriában nem érkezik megfelelő jelölés, úgy egy kategóriában két díjat lehet kiosztani.

Ezzel a módosítással vált lehetővé, hogy ebben az évben két olyan nagyszerű művésznek adhatjuk át a Bessenyei Művészeti díjat, akiket egyébként nagyon nehezen lehetett volna egymással „versenyeztetni", annak ellenére sem, hogy bár ma már mindketten ebben az országban élnek, de az ország mai határain túl születtek, és így a díj történetében először, a határainkon túl élő magyarokat is képviselik.

Kedves Tanár úr, engedje meg, hogy elsőként Önhöz forduljak: Én nagyon sok, összesen 24 évet töltöttem iskolapadban, és ez alatt az idő alatt mindig arra vágytam, hogy találkozzak olyan tanárral, akiről a regényekben vagy életrajzokban olvastam, olyannal, aki tanítványait egész életükre hatóan formálta. Sajnos, ez nekem nem adatott meg, ezért is volt rám nagy hatással, amikor a Bírálóbizottság ülésén két volt tanítványa, ma már mindketten iskolaigazgatók, azt mondták Önről, és ezt most szó szerint idézem:

„**Azok a volt »bethlenes« diákok, akik Steiner Béla óráira jártak a mai napig hibátlanul el tudják énekelni azt a vásárhelyi népdal-csokrot, amelynek első sora (»Vásárhely kővel van kerítve«) ma is összeköti őket egymással és városukkal, éljenek akár Hódmezővásárhelyen vagy a világ bármely más táján."**

Kedves Tanár úr, tanítványait csak irigyelni tudom, hogy ilyen tanáruk lehetett. Ezért nagyon örülök, hogy Ön kapja idén az egyik Bessenyei díjat.

Kedves Anna, Bírálóbizottság Rólad is szép dolgokat mondott, de én most mégis „személyesebben" szeretnék Hozzád szólni. Hódmezővásárhely képviselőtestülete idén hatodszor osztja ki a Bessenyei Művészeti Díjat, ami azt jelenti, hogy én is hatodszor üdvözlöm a kitüntetetteket. Az eddigi díjazottak, de különösen a két utolsó, Feri pályatársai voltak, de Te ennél több voltál, mintegy közös életünk kísérője. Minden díjazottnak nagyon örültem, de azt hiszem, a Te díjad érint a legmélyebben, hiszen nemcsak szinte ugyanolyan régóta ismerlek, mint Ferit, de Te tényleg azok közé tartozol, akik a vele töltött három és fél évtizedemet valamilyen formában együtt élted velünk. 1970 szeptemberében ismerkedtem meg Ferivel, és pár hónap múlva, 1971. júniusában Ferivel együtt ismerünk meg Téged, Kolozsváron, amikor ő ott vendégszerepelt. Az a pár nap, amit ott töltöttünk, felejthetetlen emlék a számomra, csakúgy, ahogy számos más találkozásunk, együttlétünk, köztük Feri életének utolsó évei, amikor szinte minden héten együtt mentünk valamelyik színházba előadást nézni. Amikor megtudtam, hogy a képviselőtestület elfogadta a Bírálóbizottság javaslatát, és Te leszel az egyik díjazott, akár furcsán hangzik, akár szentimentálisan, de szinte úgy éreztem, mintha Feri maga kapná meg idén a róla elnevezett díjat.

Úgy készültem erre a díjkiosztóra, hogy sok alakításodat megnéztem, többek között a kolozsvári önálló estedet, amit élőben is láttam. Megint csak megállapítottam, hogy kiváló színésznő vagy, elbűvölő szépségedről már nem is beszélve, amiben az a legmeglepőbb, hogy nem csak az ú. n. könnyebb darabokban, hanem a drámai szerepekben ad különös vonást, jelentőséget alakításodnak.

Feri azt mondta magáról, hogy ő nem lehetett pápa, nem lehetett király, csak színész, ami sokkal több, mint a másik kettő. És hozzátette: Színésznél már csak a komédiás nagyobb, csupa nagybetűvel, ahogy önmagát nevezte. Én azt hiszem, Rád – Feri után – tökéletesen illik a komédiásnő megtisztelő név, amit most a díjjal együtt neked adok.